Élet és halál vagy halál és élet?

Október végén, november elején megkerülhetetlenül a reformációról és a halottak napjáról gondolkodunk. Nincs ember, akit ne foglalkoztatna a halál, aki ne keresné a választ: miért, mikor, hogyan… A halált a régiek megszemélyesítették, majdnem olyan alakja volt, mint a szintén megszemélyesített ördögnek. A halál kezében kasza volt, amivel elvágta az életet, mint az arató a gabonáét. A halál eljött az emberekért, megszólította, sőt figyelmeztette őket, hogy készüljenek föl, mert egy olyan útra kelnek hamarosan, amelyen még sohasem jártak.

A magyar szólásmondás így szól: "Élet és halál". Előbb az élet és utána a halál. A születést követi az elmúlás. Ebben a népi, s egyben tudományos bölcsességben helyes az időrend, amin nem is tudunk változtatni. Előbb a remény és a tisztaság, majd a fogyatkozás, a reményvesztés és a sötét halál. Talán ezért is fekete a gyász színe… Élet és halál, múlt és jövő nem a mi akaratunktól függ, ezért akarja az Istentől elrugaszkodott ember mindenáron a jelent építeni és mindent maga ellenőrizni Isten helyett. De bármilyen okos, erős és magabiztos ma az ember, élet és halál sorrendjét nem tudja megfordítani, Isten nélkül pedig nem tudja megtalálni léte értelmét és célját.

Voltak régen települések Magyarországon, ahol a menyasszonyok fekete ruhában esküdtek. Ez amellett, hogy gyönyörű volt, egyben előre is mutatott a halál felé… Ez időben a fiatal halottat fehér koporsóban temették, eljátszva számára a saját meg nem élt lakodalmát, jelezve, hogy élet és halál egybefonódik, egymást kiegészítik. Akit úgy tud nevelni Isten kegyelméből a család, vagy az a közösség, amihez tartozik, hogy kiskorától kezdve Jézus feltámadása a Szentlélek által fényszerűen jelen legyen az életében, vagy aki felnőtt korában találkozik Jézussal, mint Pál, aki megvakult és eszét vesztette a találkozáskor, nos, azoknak minden megfordul az életükben**: nem az életre következik a halál, hanem a halálra az élet!**

Mostani világunk, amiben élünk: halálos valóság, az élet csak pislákol benne. Tisztán élni csak úgy tudunk benne, ha most legyőzzük az önzésünket, és hogy nehogy a sírba szállókhoz legyünk hasonlók, visszatérünk ahhoz az életerőhöz, amit Isten adott nekünk a teremtéskor, és amit Jézus személyében tett érthetővé és megközelíthetővé. Meg kell fordítani tehát mindent, ami csak az életünket meghatározza. Eszembe jutnak a csengersimai református templom mennyezeti kazettái. Egyiken a menny felé kinyílt kapuhoz vezető út két oldalán világos és sötét ruhában ott állnak egymással szemben az ég és a föld fiai, de a kapu előtt megfordul minden és a sötét sor végén világos fényességben Jézus áll, vele szemben pedig mi magunk, földi valóságunkban a világos sor végén, a kapu előtt. Számunkra tehát a tanulság az, hogy élet és halál, halál és élet fordulóiban Isten mellettünk áll, rá hagyatkozhatunk, mert nem rejti el orcáját előlünk, ha magunk is könyörgünk ezért a zsoltár szavaival: **"Ne rejtsd el orcádat előlem, hogy ne legyek hasonló a sírba szállókhoz."**

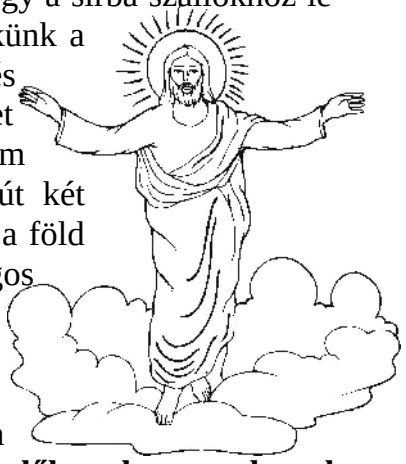

Közlemény

Hagyományosan Örökélet vasárnapján, 2013. november 24-én, a Bobán 10 órakor kezdődő istentiszteleten emlékezünk meg gyertyagyújtással és imádsággal azokról a testvéreinkről, akiket ebben az egyházi esztendőben szólított el közülünk az élet és halál Ura. Hívjuk és várjuk az emlékezőket erre az alkalomra.